

János evangéliuma 13. fejezet 25-30

Uram, ki az? Jézus így felelt: Az, akinek én mártom be a falatot és odaadom. Bemártotta tehát a falatot, és odaadta Júdás Iskáriótesnek, Simon fiának; és akkor a falat után belement a Sátán. Jézus pedig így szólt hozzá: Amit tenni akarsz, tedd meg hamar! Az ott ülők közül senki sem értette, hogy miért mondja ezt neki. Egyesek ugyanis azt gondolták, hogy mivel az erszény Júdásnál volt, azt mondja neki Jézus: Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepre, vagy azt, hogy a szegényeknek adjon valamit. Miután tehát elfogadta a falatot, azonnal kiment. Már éjszaka volt.

This Jesus must die - dörgi a főpap basszusa, és a papok, farizeusok kórusa buzgón éneklie a refrént: Must die, must die, this Jesus must die. Vagyis - Ennek Jézusnak meg kell halnia. Meg kell halnia, meg kell halnia, ennek a Jézusnak meg kell halnia.

Igaz, mi ezt nem a Jézus Krisztus Szupersztár című rock operából tudjuk, hanem a Bibliából. Régi elhatározás, vágy ez a főpapnak, a papoknak az írástudóknak, a farizeusoknak. De hiába minden rosszakarat, hiába a főpapok, írástudók hatalma, hiába számtalan csapda, a kérdések, a papok, farizeusok fogukat csikorgatják, mert tehetetlenek. Őket emberi számítás vezérli, az anyagi érdek, a politikai uralom, a rendelkezési jog az emberek teste és lelke fölött. Ezért nem érnek célt sokáig. Félnék attól a néptől, amelyik eddig őket hallgatta, nekik engedelmeskedett, és akik most naponként már korán reggel elmennek a templomba, hogy Jézus tanítását hallgassák.

Hogy céljukat elérjék még három dologra szükség van: a Sátán színrelépésre, Jézus szavára és az éjszakára.

Az első feltétel a Sátán színrelépése, aminek megjelenési formája az áruló. Valaki, aki engedi, hogy szívét, lelkét megszállja, meghódítsa a Sátán.

Erről szól ma az íge: Judásba belement a Sátán. Pontosan ugyanezt írja, ugyanezekkel a szavakkal Lukács is: belement a Sátán. És mind János, mind Lukács, bár eltérő helyeken, de kiemeli, Júdás Jézustól kapta a falatot, egyike volt a tizenkettőnek, egyike a tanítványoknak.

Minap online bibliaórai közösségben, majd tegnap az újságban szembesültem azzal, hogy ugyancsak teljesen azonos szavakkal reagáltak mai, egymást nem ismerő, egymástól távol élő emberek egy hírre, a brit miniszterelnök betegségére. „Nincs személyválogatás, a vírus mindenkit elérhet. Ne higgyük azt, hogy mi másoknál védettebbek, kivételezettebbek vagyunk.“

Bizony, mi se gondoljuk, hogy nem érhet utol minket baj, betegség, fájdalom, halál. Valamint, ne gondoljuk ezt hitünkkel, lelki egészségünkkel kapcsolatban se. Ne mondogassuk, minket megsegít

az Úr, hanem vizsgáljuk meg megunkat szüntelen, tényleg tiszta-e a kezünk, tényleg tiszta-e, tényleg erős-e a hitünk.

Júdás Jézust hallgatja, Jézus asztalánál ül, Jézustól kapja a falatot, mégis képes ezt a falatot úgy elfogadni, hogy közben már elhatározta lélekben, elárulja Mesterét.

Mindez akkor történik, amikor a kovásztalan kenyerek ünnepére készül mindenki. Fel kell rá készülni, kitakarítani a lakást, eltávolítani, ami kovászos. Megtisztulni. Vagy éppen ma, nekünk böjtölni, ami fizikai tisztulási folyamat is. Ám éppen arra tanít minket Jézus, hogy ezek az előkészületek mit sem érnek magukban, ha csak rutinból végrehajtott szabályok, ha csupán testiek. A farizeusok - mondja nekik és tanítja nekünk Jézus - megtisztogatják a tál külsejét, de belül azok mocskosak maradnak. Nem az a bűn, hogy a Sátán bemegy Júdásba, hanem az, hogy Júdás nem áll ellen neki, engedi megszállni testét, lelkét. Az ember önmagában gyenge, de kérhet segítséget az Úrtól! Ha valaki nem kéri ezt a segítséget, az Isten szeretetének, segítségének megvetése. Ez a megbocsáthatatlan bűn. A bűnös vágy megkísérti Júdást, és ő enged neki, azonosul vele, végül végre is hajtja tettét.

Ismerte az írásokat, mégsem gondolt rá Júdás, és nem gondoltak rá a főpapok, és nem gondolnak sokan ma sem azok, akik megvetik Istent, akik engednek a sátán kísértésének, hogy Istennek uralma van az egész világ fölött, hatalma a Sátán fölött.

„Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt“ (1Móz 50,20)

Ugyanilyen hatalma van Jézusnak is a Sátán fölött. Ez a második pont. Jézus szava, döntése. Jézus halála nem emberi akaratból történik, még, ha látszólag emberi szándékokat teljesít is be. Miként egy kedves barátom írta minap, Jézusnak hatalmában állt volna megmenteni magát, de akkor nem mentett volna meg minket.

Azt mondja tehát a Sátánnak: amit tenni akarsz, tedd meg hamar!

Az ókortól kezdve a mai napig voltak és vannak sokan, akik teológiai, filozófiai, művészeti formában foglalkoztak ezzel a jelenettel, és félreértették. Egy pillanatra se gondoljunk úgy Júdásra, mint aki csupán megbízást teljesít, akinek csak parancsra cselekedett, aki felmenthető. Jézus többször figyelmeztet minket, lesz áruló még azok között is, akiket ő hívott el. Ez az árulás nem mentegethető.

A Sátán kísértő hatalmáról, emberi vágyakról, a bűnről, a képmutatásról beszéltem eddig, valamint arról, hogy az események alakítója valójában Jézus. Az sem véletlen, hogy miként időzít. Az Ő elárulásához, elfogatásához a háttér az éjszaka, a sötétség ideje adja.

Milyen rövid egyszerű kijelentő mondat áll mai igeszakaszunk végén. Már éjszaka volt.

Ez az emberi félelmek ideje.

A sötétség csak fényvel győzhető le. Ebben a sötétségben sokan megrettenhetnek, akik nem látják a fényt. Pedig már megtanulhattuk volna, Jézus a világ világossága.

János evangéliuma mindjárt az elején így szól hozzánk: „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.“

A tegnapi újságban még egy hír volt, amit el kell mondanom. Közölték egy felmérés eredményét. A francia és német ajkú svájciaknak csupán negyede gondolja úgy, hogy a Húsvét a Feltámadás ünnepe. Nem csak az a döbbenetes, hogy nagyon sokan egyszerűen nem tudják, mire emlékezünk ilyenkor, hanem még beszédesebb az az adat, hogy a magukat keresztyéneknek vallók között is alig 37 százalékot tett ki azok aránya, akik Jézus feltámadására tényként és nem csak legendaként tekintenek. Éjszaka volt egykor Jeruzsálemben, és éjszaka van most is.

Ám éjszaka volt akkor is, amikor Nikodémus először megkereste a Mestert.

Júdás a fényben élt, de kilépett a sötétségbe, az éjszakába. Már nem volt számára visszatérés a fényhez. Nikodémus félt a világ ítéletétől, ezért a sötétségben indult és lépett be a Fénybe. Meghallotta, amit Jézus mond és megértette. Legyőzte a félelmét, és Jézus kereszthalála után már nem félt a világ ítéletétől.

Előttünk is ott a lehetőség, hogy válasszunk, melyik útra lépünk. Ne Júdást kövessük a sötétségbe, hanem Nikodémust a fénybe!

Ha kérjük Jézust, legyen velünk, akkor a Világ Világossága vezet minket ezen az úton!

Ámen